

כאשר באו לשם אנשי מוסדרה ?

בקיבוץ

הביתה באופניים חברי נחשון ליד הכניסה לחדר האוכל. למרבית החברים יש אופניים. אנשי מוסדרה השתעשעו באופניים אלה, ואף גרמו נזקים.

בית בקיבוץ: חדר-האוכל טובל במידשאות מטופחות

של הליגונרים הירדניים. אפרים מסביר כי הארמות שקיבל הקיבוץ מהסוכנות לא היו אדמות אידיאליות לעיבוד חקלאי. הוא מספר בגאווה כי בקיבוץ נחשון חונכו שלוש חברות נוער משכונות מצוקה ועיירות פיתוח, וחלקם אף נשארו בקיבוץ כחברים. הוא יודע כי לקיבוצים ישנה תרומת שלילית בעיני חלק גדול מן הציבור, בעיקר בין אלה הרואים את עצמם כ"רפוקים", ולכן הקשר עם אנשי השכונות, אמור היה ליצור הכרת הדדית שבה ילמדו שני הצדדים זה על זה.

ככל זאת, מרבית החברים בנחשון לא התעניינו בנושא "מלשם-שלהם" מתעניינים בפוליטיקה.

אנשי המשק ידעו בוודאי שהם הולכים לארח אנשים שונים מהם. אנשים שהתרומת שלהם בציבור שלילית ביותר.

"התנהגו אלינו כמו כלבים שמצאו במידבר", אמר מאיר אמולג, חבר ועד שכונת מוסדרה, "כמו פוסטה של אסירים. במקום לברך אותנו כשהגענו, אמרו לנו לא ללכתך את הרשא ולא לזרוק סגירות. למחרת היום, כשהגענו לבריכה, פיתאום הרים אחד מחברי המשק שלט: מוסדרה הביתה! לא היתה שום השתוללות בקיבוץ. אנחנו הבנו שקיבוץ זה רבר חופשי — הכל של כולם, או אנשים לקחו אופניים ואחריכר לא זכרו לאז בדיוק (המשך בעמוד 52)

להעביר אותו לחברות אחרות", אמרו בקיבוץ.

אורחים ללא מארחים

על מזה שאירע שם באותה שבת. אפרים שני, מזכיר קיבוץ נחשון: "המיפגש היה אמור להיות מיפגש ראשוני. העיתוי לא היה נכון. כיוון שהרבה חברים נסעו לשומריה באותה שבת. הם הגיעו ביום השישי אחרריצהריים. התוכנית המקורית היתה שיבואו 20 איש, אבל באו 40. הצטרפו אנשים שלא היה איתם קשר מקודם. בדיעבד הסתבר, שלא הבינו מה מטרת הביקור. הם הבינו שהם נוסעים לבלות בקיבוץ, בעוד שהמטרה היתה פגישת חברות. בערב שבת הופיעה קבוצת התיאטרון שלהם. אבל באו מעט מאוד חברים. לא היו מספיק הכנה ופירסום, והיה סרט טוב בטלוויזיה."

אפשר לשמוע בדבריו של אפרים נימה של התנצלות. הוא יודע שישנו הבדל גדול בין רמת-החיים שלו כחבר קיבוץ לבין רמת-החיים של בן מוסדרה, שהתארח בקיבוץ. הוא מסביר כי אנשים שוכחים שער מילחמת ששת-הימים היה קיבוץ נחשון יישוב-ספר. שישב על הגבול עם ירדן. עד היום אפשר לראות ליד הבריכה סוללת עפר, שהגנה על חברי המשק מקנייהרובים

השכונה על אמיל גרינצווייג? זו לא הפעם הראשונה שצעירים ממוסדרה, או אנשי-שכונות מצוקה אחרות מתארחים בקיבוצים. בקיבוצים קיימת מגמה להתקרב ולהכיר את

האיש מנחשון עופר אבני, יושב על הדשא מול ביתו ב"קיבוץ. עופר הוא הרכז האירגוני של צעירי מ"ם. הוא האיש שקשר את הקשרים עם שכונת מוסדרה והוא זה שהביא אותם לקיבוץ. עופר טען, כי באו לקיבוץ אנשים שלא הוזמנו והם שיצרו את הבעיות. הוא הצטער מאוד שהעניין פורסם בעיתונים, וטען כי זה מזיק לפרוייקט שנמצא עכשיו בשלבי הראשונים.

מזכיר המשק אפרים שני, יושב על הדשא, לפני חדר-האוכל. במקום זה נערכה הצגת התיאטרון של אנשי מוסדרה, אך השתתפותם של חברי הקיבוץ היתה מועטה.

אנשי שכונות המצוקה, להבין את בעייתם. אולי להכות על הטא ולהשיקט ייסורי-מצפון. ברוב המיפגשים יצאו שני הצדדים, המארחים והאורחים, בהרגשה טובה. צעירים ממוסדרה מספרים על ביקור בקיבוץ גבע לפני שנתיים; על מיפגש בנווה-אילן לפני חצי שנה. ההבדל המהותי בין ביקורים אלה לביקור בנחשון הוא, ששם אירחו אותם רק בחדרי החברים, והביקורים הוכנו או כראוי. כך נוצרה או הכרות בלתי-אמצעית בין חברי המשק לאנשי השכונה. היו אלה מיפגשים על בסיס של שוויון והדדיות.

בנחשון מודים כי הביקור לא תוכנן כראוי. הם מביעים רצון כן להכיר וללמוד את נושא שכונות המצוקה. לדבריהם חשוב להם גם שאנשי השכונות יכירו אותם. לנו יש מסר של שוויון וצדק חברתי, ואנחנו יכולים

מצידם והיו התטאויות ממש גזעניות. הביקור עצמו, ובעיקר הכותרות בעיתונים, השאירו מישקע בלב אנשי מוסדרה. הם מרגישים שהשתמשו בהם, הם טוענים כי האירוח לא הוכן כראוי ולא נעשה בכונה מלאה. "לא היה מי שקיבל אותנו. הרכז של הקיבוץ לקח אותנו לחדר-מגורים. לא אמר שבת" שלום, לא הסביר כלום. אחר כך התברר לנו שבאנו מטעם אירגון שלום-עכשיו. אנחנו לא ידענו מזה. השתמשו בנו. לא רצו ליצור איתנו קשר באמת. היתה הרגשה של התנשאות מצידם. אם הם רצו להתארח פה, אנחנו נראה להם מה זה אירוח."

השכונה כולה רותחת סביב העניין. בחודשים האחרונים נעצרו רבים מצעירי מוסדרה כחשודים ברצח אמיל גרינצווייג, איש שלום-עכשיו. נעצרו ושוחררו ללא ערבות, "שלום-עכשיו" באים אלינו עכשיו, אחרי שעצרו את

קיבלו את האנשים יפה. לשיחה המשותפת שתוכננה בין חברי המשק לאנשי השכונה הגיעו שניים שלושה איש בלבד. לא ניתנו סדינים לאורחים, למרות שהיו ביניהם מישפחות עם ילדים. עוד הם מספרים כי היו בין חברי המשק שאמרו: "מי צריך אותם?" המציל כבריכה אמר: "לא מספיק שנותנים לכם להינות, אתם זורקים ספסלים לבריכה, ואנחנו צריכים לקבל מכות מכך כשאנחנו מפגינים עם שלום-עכשיו?"

במוסדרה כועסים שהעניין פורסם, ויותר מכל כועסים על ניפוח העניין ועל כך שהזכירו רק הרברים השליים ליים במיפגשים בין השכונה לקיבוץ. "הם עושים את זה בצורה מלוכלכת כשהם מפרסמים בעיתונים", אמר ציון חיון, "זה אירוח עם הרבה צביעות. אין בו שום כוונות טובות. היתה התנשאות